

Súd: Okresný súd Vranov n/T
Spisová značka: 3C/227/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8813207785
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 06. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Milan Vaľuš
ECLI: ECLI:SK:OSVT:2014:8813207785.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Vranov nad Topľou samosudcom JUDr. Milanom Vaľušom v právnej veci žalobcu: D. B., nar. XX.X.XXXX, bytom A. XXXX/XX, za účasti vedľajšieho účastníka na strane žalobcu: Právne služby spotrebiteľom a vlastníkom bytov, so sídlom Škultétyho 3, Košice - Staré Mesto, IČO: 42249708, zast. JUDr. Darinou Solárovou, so sídlom Škultétyho 3, Košice proti žalovanému: Rapid life životná poisťovňa, a. s., so sídlom Garbiarska 2, 040 71 Košice, IČO: 31 690 904, o zrušenie rozhodcovského rozsudku, takto

rozhodol:

Súd z r u š u j e rozhodcovský rozsudok Arbitrážneho súdu Košice sp. zn. 3C/1491/2012 zo dňa 19.1.2012 vydaný rozhodcom JUDr. Michalom Škriabom.

Zamieta návrh žalovaného na prerušenie konania.

O trovách konania rozhodne súd až po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

odôvodnenie:

Žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala rozhodnutia, ktorým by súd zrušil rozsudok Arbitrážneho súdu v Košiciach so sídlom na Alžbetinej 41 v Košiciach sp. zn. 3C/1491/2012 zo dňa 19. 01. 2012 v plnom rozsahu vrátane výroku o trovách konania. Svoju žalobu odôvodnila tým, že žalobkyňa 24. 06. 2013 prevzala rozhodcovský rozsudok Arbitrážneho súdu Košice, so sídlom Alžbetina 41 v Košiciach (ďalej len ako „rozhodcovský súd“) sp. zn.:3C/1491/2012 z 19. 01. 2012, ktorým jej rozhodcovský súd uložil, aby do piatich dní od doručenia rozhodcovského rozsudku zaplatila žalobcovi peňažnú sumu vo výške 208,63 eur a trovy rozhodcovského konania vo výške 276 eur na účet žalobcu, alebo aby v tej istej lehote podala odpor na súde, ktorý tento rozhodcovský rozsudok vydal. Spolu s rozsudkom bolo žalobkyni doručené upovedomenie o začatí konania z 09. 01. 2012 a návrh na začatie konania z 2. 01. 2012. Ako účastníčka rozhodcovského konania žalobkyňa nebola predvolaná a ani vypočutá. Súd rozhodoval výlučne na základe listinných dôkazov predložených žalovaným. Poukázala na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 21. 03. 2012, sp. zn.: 6 Cdo 1/2012 ako aj uznesenie Najvyššieho súdu SR z 13. 03. 2013, sp. zn.: 6 Cdo 3/2013. Vo vecí ide o spotrebiteľský vzťah a nepriateľnú zmluvnú podmienku - rozhodcovskú doložku, čo opakovane potvrdil uzneseniami aj NS SR. Napriek tomu, že odôvodnenie rozhodnutia NS SR nespomína záväznosť, ide o jednoznačný právny názor NS SR. Ten v praktickej rovine dopadá na všetky prípady štandardne uzatvorených rozhodcovských doložiek žalovaného. Z uvedeného vyplýva, že okamihom oboznámenia sa žalovaného s právnym názorom NS SR, možno jeho konanie, keďže si aj napriek tomu uplatňuje plnenie z neplatnej rozhodcovskej doložky, považovať za konanie bez odbornej starostlivosti naplňujúce znaky nekalej obchodnej praktiky. Krajský súd v Trenčíne, v konaní vedenom pod sp. zn.: 11C791/2009 potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa o nariadení predbežného opatrenia, ktorým ukladá žalovanému, aby sa zdržal postupu podľa zmluvnej

podmienky - rozhodcovskej doložky. Žalovaný nerešpektuje rozhodnutia NS SR ani rozhodnutie KS v Trenčíne. Obsahom princípu právneho štátu je vytvorenie právnej istoty, že na určitú právne relevantnú otázku sa pri opakovaní v rovnakých podmienkach dáva rovnaká odpoveď (napr. 1. ÚS 87/93, PL. ÚS J6/95 a II. ÚS 80/99, III. ÚS 356/06). Rešpektovanie princípu právnej istoty musí byť prítomné v každom rozhodnutí orgánov verejnej moci, a to tak v oblasti normotvornej, ako aj v oblasti aplikácie práva, keďže práve na ňom sa hlavne a predovšetkým zakladá dôvera občanov, ako aj iných fyzických osôb a právnických osôb k orgánom verejnej moci /IV.US 92/09/. Diametrálne odlišná rozhodovacia činnosť všeobecného súdu o tej istej právnej otázke za rovnakej alebo analogicky skutkovej situácie, pokiaľ ju nemožno rozumne a objektívne odôvodniť, je ústavne neudržateľná (IV. US 209/2010, m. m. P L. ÚS 21/00, P L, ÚS 6/04, III. US 328/05). Aj keď právne závery všeobecných súdov obsiahnuté v ich rozhodnutiach nemajú v právnom poriadku Slovenskej republiky charakter precedensu, ktorý by ostatných sudcov rozhodujúcich v obdobných veciach zaväzoval rozhodnúť identicky, napriek tomu protichodné právne závery vyslovené v analogických prípadoch neprispievajú k naplneniu hlavného účelu princípu právnej istoty ani k dôvere v spravodlivé súdne konania (IV. US 49/06, III. ÚS 300/06). Žalovaný - ako žalobca vo svojom žalobnom návrhu uviedol, že právomoc rozhodcovského súdu zakladá rozhodcovská doložka uvedená v časti „Osobitné zmluvné dojednania č. 01/2007“ k poistnej zmluve, v zmysle ktorých poisťovňa určila na prejednanie všetkých sporov rozhodcovský súd. Aj napriek tomu, že žalobkyňa podpísala „Osobitné zmluvné dojednania k poistnej zmluve! - rozhodcovskú doložku, tá nebola individuálne vyjednaná. Pretože ustanovenie o arbitráži v časti XV. „Rozhodcovské konanie“ je zakomponované priamo vo Všeobecných poistných podmienkach a to v niekoľkých bodoch. To znamená, že žalobkyňa by nemala podpísať nie len „Osobitné zmluvné dojednania k poistnej zmluve“ ale ani Všeobecné poistné podmienky, o ktorých žalovaný tvrdí, že sú súčasťou poistnej zmluvy a ani poistnú zmluvu. Individuálne vyjednanie zmluvných podmienok znamená, že by si žalobkyňa sama niečo v poistnej zmluve vymienila a druhá strana - žalovaný by to prijal. V tomto prípade však k takémuto dojednaniu nedošlo. Išlo výlučne o využitie štandardnej formulárovej zmluvy. Sám žalovaný vo svojom žalobnom návrhu v arbitrážnom konaní opakovane zdôrazňuje, že časť XV. VPP je súčasťou poistenia. Teda nemôže ísť o individuálne vyjednanie. Žalovaný neuniesol dôkazné bremeno svojho tvrdenia o tom, že rozhodcovská doložka bola vyjednaná individuálne, čo opakovane potvrdil NS SR.

Žalovaný žiadal žalobu žalobcu zamietnuť v celom rozsahu.

Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa so žalobou a jej prílohami, a to návrhom za začatie konania o zaplatenie 208,63 eur a návrhom na splátkový kalendár, upovedomením o začatí konania pred rozhodcovským súdom, rozhodcovským rozsudkom Arbitrážneho súdu Košice sp.zn. 3C/1491/2012 zo dňa 19.1.2012, návrhom na uzatvorenie poistnej zmluvy, pripoistením, časťou VPP, Oznamením o zániku poistenia zo dňa 16.3.2010, uznesením Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 19Co/352/2009, uzneseniami Najvyššieho súdu sp.zn. 6Cdo/1/2012 z 21.3.2012 a sp.zn. 6Cdo/3/2013 z 13.3.2013. Ďalej súd vykonal dokazovanie oboznámením s písomným podaním žalovaného zo dňa 15.10.2013, návrhom žalovaného na prerušenie konania zo dňa 15.10.2013 spolu s prílohami, písomným vyjadrením žalovaného zo dňa 15.11.2013 spolu s prílohami, oznámením o vstupe vedľajšieho účastníka do konania zo dňa 17.7.2013, vyjadrením vedľajšieho účastníka na strane žalobkyne zo dňa 17.7.2013 a dňa 31.3.2014, spisom Arbitrážneho súdu Košice sp.zn. 3C/1491/2012, výpoveďou žalobkyne a prednesom jej právneho zástupcu, výpoveďou žalovaného, prednesom právneho zástupcu vedľajšieho účastníka a zistil nasledovný skutkový stav:

Medzi žalobkyňou a žalovaným bola dňa 19.2.2010 pod č. 4460100093 uzavretá poistná zmluva, predmetom ktorej bolo životné poistenie s obsahom špecifikovaným v zmluve. Pri uzatvorení zmluvy žalobkyňa podpísala vyhlásenie, že bola oboznámená so všeobecnými poistnými podmienkami pre životné poistenie žalovaného, ktoré sú súčasťou zmluvy. Súčasťou všeobecných poistných podmienok sú aj osobitné zmluvné dojednania k poistnej zmluve č. 4460100093, podľa ktorých žalobkyňa so žalovaným okrem iného vyjadrili svoju vôľu v prípade vzniku akéhokoľvek sporu medzi zmluvnými stranami, že sa namiesto súdneho konania z dôvodu účelnosti, praktickosti a rýchlosti podrobia rozhodcovskému konaniu s tým, že toto ustanovenie chápu ako rozhodcovskú doložku (bod 3 osobitných zmluvných dojednaní). Osobitné zmluvné dojednania žalobkyňa 19.2.2010 podpísala.

Listom zo dňa 16.3.2010 žalovaný žalobkyni oznámil zánik poistenia z dôvodu žiadosti žalobkyne doručenej žalovanému 10.3.2010. V oznámení je uvedené, že zostatok dlžného poistného predstavuje sumu 0,68 eura a žalobkyňa má túto sumu žalovanému uhradiť do 14 dní.

Pod sp. zn. 3C/1491/2012 vydal dňa 19.1.2012 Arbitrážny súd Košice konajúci bez nariadenia pojednávania prostredníctvom rozhodcu JUDr. Michala Škriaba vo veci Rapid life životná poisťovňa a. s., IČO: 31 690 904 ako žalobcu proti D. B., nar. XX.X.XXXX ako žalovanej rozhodcovský rozsudok, ktorým jej uložil zaplatiť žalobcovi peňažnú sumu vo výške 208,63 eura a trovy rozhodcovského konania vo výške 276 eur. Z odôvodnenia rozhodcovského rozsudku vyplýva, že suma, ktorú mala žalobkyňa spoločnosti Rapid life životná poisťovňa a. s. zaplatiť je pohľadávkou, ktorá vznikla z poistenia uzatvoreného 19.2.2010 poistnou zmluvou č. 4460100093. Trovy konania sú vo výške 276 eur a tieto vyplývajú zo sadzobníka trov rozhodcovského konania. V rozsudku bola žalobkyňa (tam žalovaná) poučená o tom, že voči rozhodcovskému rozsudku je možné podať opravný prostriedok, odpor, a to v lehote 5 dní od doručenia rozhodcovského rozsudku, pričom podmienkou prihladenia na odpor je zaplataenie poplatku za podanie odporu vo výške 72 eur. Rozhodcovský rozsudok bol žalobkyni (tam žalovanej) doručený 24.6.2013, čo je zrejme z doručky, ktorá je obsahom spisu rozhodcovského súdu.

Žalovaný vo svojom písomnom podaní zo dňa 15.11.2013 uviedol, že napadnutý rozhodcovský rozsudok Arbitrážneho súdu v Košiciach bol vydaný v súlade so m zákonom. Podaná žaloba neodkazuje na konkrétne v zákone o rozhodcovskom konaní uvedené dôvody, je z toho pohľadu neúplná a absentujú v nej zákonné náležitosti. V riadne a včas podanej žalobe na zrušenie rozhodcovského rozsudku musí žalobca uviesť aj dôvody, pre ktoré sa domáha zrušenia rozhodcovského rozsudku, pričom vzhľadom na zákonom stanovenú prekluzívnu dobu na podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku sa na iné, neskôr podané žaloby či doplnenia žaloby a nové dôvody nemôže prihliadať, keďže nie sú uvedené vo včas podanej žalobe. Z podaného návrhu je možné vyvodiť, že dôvodom na zrušenie rozhodcovského rozsudku sp. zn. 2C 320/2012 má byť dôvod podľa § 40 ods. 1 písm. c) zákona o rozhodcovskom konaní tj. že jeden z účastníkov popiera platnosť rozhodcovskej zmluvy. Žalovaný dáva do pozornosti súdu skutočnosť, že predmetná vec nie je spotrebiteľským sporom, ale sporom o zrušenie rozhodcovského rozsudku, a preto nejde o konanie, v ktorom by bol žalobca ako spotrebiteľ oslobodený od súdnych poplatkov v zmysle § 4 ods. 2 písm. za) zákona o súdnych poplatkoch. Nie je možné stotožniť sa so všeobecným poukazom žalobcu na to, že rozhodcovské doložky v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné a to pre hrubý rozpor s dobrými mravmi. Takýto paušalizovaný záver nie je aplikovateľný na všetky rozhodcovské doložky, ale každú spotrebiteľskú zmluvu je potrebné posudzovať individuálne. Nález Ústavného súdu SR II.ÚS 499/2012 má dôležitý význam z hľadiska aplikácie smernice 93/13/EHS. Ako totiž ústavný súd uvádza v časti III. bod 17 /str. 25 nálezu II. ÚS 499/2012/ smernica 93/13/EHS má pre rozhodovanie v týchto prípadoch nezastupiteľný význam. Zvýšená ochrana spotrebiteľa bola do slovenského právneho poriadku transponovaná novelou Občianskeho zákonníka č. 150/2004 Z. z. Jej právnym základom je smernica 93/13/EHS. Z rozhodnutia I. ÚS 255/2010 vyplýva pre všeobecné súdy príkaz pri výklade a aplikácii právnej normy zohľadniť všetky súvislosti, účel a cieľ (výsledok) právnej normy. Súd má v dôsledku správne vykladanej smernice povinnosť poistnú zmluvu ako v určitom zmysle výnimočnú spotrebiteľskú zmluvu preskúmať z odlišných a ďalších hľadísk. Z odlišného výsledku, ktorý má byť v prípade poistných zmlúv podľa tejto smernice sledovaný, ďalej vyplýva pre všeobecné súdy povinnosť postupovať pri právnom posudzovaní poistnej zmluvy odlišne. Zo zásady iura novit curia vyplýva, že všeobecné súdy sú povinné aplikovať normy práva Európskej únie ex offio. t. j. aj bez osobitného návrhu účastníkov konania. Ak teda všeobecné súdy aplikujú vnútroštátne normy zamerané na ochranu spotrebiteľa, ktorých východiskom je smernica 93/13/EHS, sú povinné interpretovať a aplikovať právne normy v súvislostiach a s prihliadnutím na zámer tejto smernice obsiahnutý v jej 19 odôvodnení, ktorý sa poistných zmlúv vyslovene dotýka. Žalobca popiera platnosť rozhodcovskej zmluvy s poukazom na to, že má byť neprijateľná podľa § 53 ods. 4 písm. r) Občianskeho zákonníka. V zmysle uvedeného ustanovenia sa však za neprijateľné podmienky považujú ustanovenia, ktoré v rámci dojednanej rozhodcovskej doložky od spotrebiteľa vyžadujú, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní. V súvislosti so žalobcom namietanou neplatnosťou rozhodcovskej doložky ako neprijateľnej zmluvnej podmienky v spotrebiteľskej zmluve žalovaný poukazuje na ustanovenie § 53 ods. 1 posledná veta Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého platí, že dovolené sú zmluvné dojednania, ktoré by inak predstavovali neprijateľné podmienky, ak sú individuálne dojednané. Ťažisko individuálneho dojednania podmienky spočíva v možnosti spotrebiteľa ovplyvniť podstatu podmienky. V slovenskom právnom poriadku absentuje

právna norma pozitívne vymedzujúca obsah pojmu „individuálne dojednanie podmienky“. Naproti tomu existuje pomerne bohatá a nesmierne divergentná judikatúra o tom, čo nie je „individuálne dojednaná podmienka“. Čo teda možno subsumovať pod pojem „individuálne dojednanie podmienky“ v zmluvnom vzťahu, formuluje pomerne robustný dokument európskeho formátu a to „Európske princípy zmluvného práva“. Tento dokument, i keď nemá charakter prameňa práva, sa k tejto otázke vyjadruje nasledovne, pričom toto vyjadrenie možno považovať za jedinečné pozitívne vymedzenie pojmu individuálne dojednanie (EPZP, IURA edt.,2009,str. 122): „Podmienka je "individuálne dojednaná" ak bola výslovným predmetom rokovaní medzi stranami. Tieto rokovania môžu viesť ku zmene alebo vypusteniu podmienky navrhutej druhou stranou. Môže viesť aj k tomu, že podmienka zostane nezmenená.“ Ako je jasne a stručne uvedené - nie je tu podstatné, ktorá strana podmienku formulovala - ide tu len o to, že tu existuje právo oboch strán (a v tom je daná rovnosť práva) podmienku individuálne odmietnuť, prijať alebo modifikovať a to v dôsledku ich osobitného dojednaní. Žalobca svojim podpisom na konci Všeobecných poistných podmienok dňa 19.2.2010 potvrdil len to, že si Všeobecné poistné podmienky prečítal, a následne obdržal jedno vyhotovenie. Podstatná skutočnosť, na ktorú si dovoľujeme upriamiť pozornosť súdu je tá, že zo strany žalobcu bola podpísaná poistná zmluva č. 4460100093, a to pripojením jeho podpisu pod návrh na uzatvorenie poistnej zmluvy spolu so sprostredkovateľom poistenia vystupujúcim za poisťovňu (na zmluvnom nie pracovnom základe), pričom je zjavné, že tieto 2 podpisy mali konštitutívny charakter, pričom súčasťou poistnej zmluvy sú aj všeobecné poistné podmienky. Tým pádom niet pochýb o tom, že druhý podpis klienta (žalobcu) - pod Všeobecnými poistnými podmienkami - mal úplne inú funkciu než konštitutívne potvrdzovať uzavretie PZ - tento deklaratórny (osvedčujúci) podpis, tak ako to zreteľne oznamuje riadok VPP umiestnený tesne nad deklaratórnym (osvedčujúcim) podpisom klienta : "12. Poistník svojim podpisom potvrdzuje prevzatie jedného rovnopisu poistnej zmluvy a týchto všeobecných poistných podmienok.". Skutková a právna podstata dojednávania napádanej rozhodcovskej doložky sa dá posúdiť, len ak sa do zreteľa pozornosti súdu dostane celý proces uzatvárania poistnej zmluvy číslo 4460100093, pri ktorom procese bola platne dojednaná rozhodcovská doložka a to ako výsledok výsostne individuálneho dojednávania medzi klientom (žalobcom) a sprostredkovateľom poistenia (konajúcim v zastúpení poisťovne - žalovaného). Sprostredkovanie poistenia je licencovaná činnosť a sprostredkovateľ poistenia bol pred zahájením svojej činnosti registrovaný na Národnej banky Slovenska pričom za týmto účelom bol povinný preukázať odbornú spôsobilosť a pripravenosť na vykonávanie činnosti sprostredkovateľa poistenia. Až na základe posúdenia splnenia týchto kritérií bol sprostredkovateľ registrovaný (a následne pri svojej činnosti aj dohliadaný zo strany NBS). Zaregistrovaním v NBS mohol zahájiť svoju činnosť - podnikateľskú činnosť (nie činnosť zamestnanca poisťovne - v pracovnom pomere s poisťovňou nikdy nebol) a to na zmluvnom základe s žalovaným. Nijaká právna norma nepožaduje na riadne uzavretie poistnej zmluvy, aby sa osobitne (mimo návrhu poistnej zmluvy) podpisovali - dojednávali - všeobecné poistné podmienky. Všeobecné poistné podmienky poisťovne (ako súčasť poistnej zmluvy), ktoré odovzdal sprostredkovateľ spolu s návrhom poistnej zmluvy klientovi, obsahovali úplne na svojom konci jednoznačnú, krátku a zrozumiteľnú vetu, ktorá bola umiestnená priamo nad deklaratórnym podpisom klienta. Aj z tohto textu nad podpisom je nepochybne zrejmé, že tu nešlo o žiaden konštitutívny právny úkon, ktorý by zakladal napr. vznik poistnej zmluvy. Išlo len a len o potvrdenie prevzatia VPP - nič viac -podpis klienta (žalobcu) mal výlučne deklaratórny charakter. Žalovaný tiež poukázal na súdne rozhodnutia, ktorých predmetom bolo posúdenie analogickej situácie, kedy bola so spotrebiteľom uzatvorená rozhodcovská zmluva vo forme rozhodcovskej doložky, ktorú súd posúdil z dôvodu jej individuálneho dojednávania ako platnú. Z uvedeného je zrejmé, že dojednanie rozhodcovskej doložky v danom prípade bolo výsledkom slobodného rozhodnutia žalobcu, nešlo ani o neprijateľnú podmienku, keďže žalobca mohol túto podmienku individuálne ovplyvniť (aj vylúčiť, a to nepodpísaním osobitných zmluvných dojednaní) bez toho, aby tým bol ovplyvnený zvyšok poistného vzťahu a dojednanie rozhodcovskej doložky bolo plne v súlade s právnymi predpismi Slovenskej republiky. Tým, že obe zmluvné strany prejavili vôľu uzavrieť rozhodcovskú zmluvu, došlo k individuálnemu dojednaniu tejto zmluvnej podmienky. Právnym dôsledkom takejto dohody zmluvných strán je, že nemôže byť táto časť zmluvy považovaná za neprijateľnú podmienku v zmysle § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka a nemôže byť teda označená za neplatnú podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka. Rozhodcovská doložka uvedená v časti XV. Všeobecných poistných podmienok bola jednoznačne „Osobitnými zmluvnými dojednaniami“ dohodnutá ako individuálna zmluvná podmienka a to vylučuje, aby bola považovaná za neprijateľnú, a teda neplatnú podmienku. Z XV. časti bod 10. Všeobecných poistných podmienok ako aj z ods. 4 Osobitných zmluvných dojednaní teda explicitne vyplýva, že žalobca ako poistník mal možnosť individuálne písomne odmietnuť ustanovenia XV. časti VPP, a to bez toho, aby tým bol právne dotknutý alebo akýmkoľvek spôsobom podmienený ostatný zvyšok poistného vzťahu. Až na dvoch miestach VPP umožňovali žalobcovi

príslušné dojednania individuálne odmietnuť bez toho, aby tým bol dotknutý akýmkoľvek spôsobom zvyšok poisťného vzťahu.

Žalobkyňa vo svojej výpovedi uviedla, že poisťnú zmluvu uzatvárali v jednom podniku - kaviarni vo Vranove n.T.. Poisťnú zmluvu uzavreli v časovom horizonte asi 15 minút. Osobitné dojednania nemala možnosť prečítať, ani ich neprečítala. Pri podpisovaní osobitných dojednaní poisťnej zmluvy jej sprostredkovateľka dala informáciu, že sú to bežné záležitosti týkajúce sa poisťnej zmluvy. Záznam podpísala v podstate takisto, ako osobitné podmienky k poisťnej zmluve, tak že jej sprostredkovateľka povedala, že to je bežné a že je to potrebné pre poisťnú zmluvu. Pri podpisovaní poisťnej zmluvy nemala vedomosť o tom, že nejaké spory medzi ňou a poisťovňou by mal riešiť rozhodcovský súd. O tom, že nejaký rozhodcovský súd existuje a že konal, sa dozvedela, až keď jej prišli papiere z rozhodcovského súdu z Košíc.

Vedľajší účastník na strane žalobkyne vo svojich písomných podaniach uviedol, že žalobkyňa v jeden deň, v jednej obálke obdržala rozhodcovský rozsudok, návrh na začatie rozhodcovského konania a upovedomenie o začatí rozhodcovského konania. Bolo jej odňaté právo konať pred súdom. Jej páva zaručené v Ústave SR, v čl. 6, ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, v Občianskom súdnom poriadku boli porušené a síce tým, že Arbitrážny súd v Košiciach nevykonával žiadne dokazovanie, nepredvolal ju ako účastníčku arbitrážneho konania ani jej neoznámil termín rozhodovania a neumožnil jej tak riadne obhájiť si svoje práva. Bola porušená zásada rovnosti účastníkov konania. Arbitrážny súd rozhodoval výlučne na základe listinných dôkazov predložených žalovaným. Ďalej poukázal na bod 5 v časti XV „Rozhodcovské konanie“, z ktorého vyplýva, že rozhodcovský rozsudok nie je možné preskúmať iným rozhodcom ani rozhodcovským súdom. Preto je doručený rozhodcovský rozsudok právoplatným, vykonateľným exekučným titulom a preto žalobkyňa žalobu podala. Inú možnosť obrany - podať odpor ani nemala. Nie je možné sa stotožniť ani s „možnosťou“ žalobkyne od osobitných zmluvných dojednaní v 30 dňovej lehote odstúpiť. Od rozhodcovskej doložky, ktorá nebola platne právne dojednaná nie je možné platne odstúpiť.

Zástupkyňa vedľajšieho účastníka na strane žalobkyne uviedla, že rozhodcovská doložka nebola individuálne dojednaná. V danej veci nie je potrebné vypočúvať pracovníčku, ktorá uzatvárala so žalobkyňou poisťnú zmluvu. Podstatná je skutočnosť, že rozhodcovská doložka nebola individuálne medzi účastníkmi poisťného vzťahu dojednaná. Odstúpiť od rozhodcovskej doložky je možné vtedy, keď je platne právne dojednaná, čo sa v danom prípade nestalo.

Zástupca žalovaného uviedol, že v prvom rade poukazuje na hlboký omyl, z ktorého vychádza podstata tohto problému a to, že spotrebiteľ má byť nejakým spôsobom vyňatý spod zásady, že má poznať slovenský právny poriadok. Žalovaný tento svoj názor opiera o štvrté odôvodnenie Smernice 93/13 EHS, kde je uvedené, že keďže vo všeobecnosti spotrebiteľia nepoznajú pravidlá zákonov podľa ktorých sa v iných členských štátoch, než je ich vlastný, riadia spotrebiteľské zmluvy, čo značí, že majú a predpokladá sa, že poznajú pravidlá zákonov, podľa ktorých sa riadi vlastne zmluva v ich vlastnom členskom štáte. Čiže základný predpoklad toho, že spotrebiteľ nepozná slovenské zákony, jednoducho neplatí, toto je eurokonformný prístup, ktorého sa žalovaný dožaduje. Žalobkyňa vystupovala ako fakticky nespôsobilý subjekt, ktorý nečíta listiny, vôbec sa nimi nezaobera, uzatvára poisťnú zmluvu dokonca na 25 rokov, ktorú potom po 2 týždňoch zruší a dokonca potvrdí, že takýto prístup je v poriadku. Spotrebiteľské právo nevzniklo za účelom ochrany pred ľahkovážnosťou, nezodpovednosťou subjektov práv, ale vzniklo na to, aby bola odstránená informačná asymetria a aby bola vyrovnaná alebo teda nebola horšia vyjednávacía pozícia na strane spotrebiteľa. Poukázal zároveň na záznam o požiadavkách a potrebách klienta, ktorý preukazuje, že v čase pred podpísaním rozhodcovskej doložky, bola žalobkyňa presne v zmysle príslušného zákona informovaná o konkrétnom predpise na mimosúdne riešenie sporov. Akýkoľvek právny vzťah vzniká vtedy, pokiaľ dôjde k dohode o podstatných náležitostiach poistenia v tomto prípade. Tieto podstatné náležitosti boli obsiahnuté v návrhu poisťnej zmluvy, ako aj vo všeobecných poisťných podmienkach. Rozhodcovská doložka nie je podstatnou náležitosťou poisťnej zmluvy, môže byť náhodilou alebo vedľajšou náležitosťou takýchto finančných zmlúv. Žalobkyňa pravdepodobne uniesla bremeno tvrdenia avšak neuniesla žiadnym spôsobom dôkazné bremeno. Rozhodcovská doložka v tomto prípade, nielenže nevyvolávala značnú nerovnováhu žiadnym spôsobom, pretože

nepriznávala žiadnej zmluvnej strane viac práv, ako druhej v čase uzavretia rozhodcovskej doložky, navyše bola individuálne dojednaná, pretože spotrebiteľskú doložku nemusela podpísať naviac, ak aj ju podpísala, mohla ju dodatočne odmietnuť. Naviac z právneho hľadiska vôbec takáto rozhodcovská doložka nemá byť braná v poisťnej zmluve špecificky na zreteľ z pohľadu ust. § 52 a nasled. Občianskeho zákonníka a to preto, že jednoducho vstupuje do výpočtu poisťného. Teda metóda eurokonformného výkladu je metóda výkladu, na ktorú má právo aj dodávateľ, nielen spotrebiteľ a práve preto metódy sa vo svetle dôkazov, ktoré predložil žalovaný, a to listy Národnej banky Slovenska a 19 odôvodnenia Smernice. Žalovaný predložil záznam o požiadavkách a potrebách klienta, ktorý je podľa jeho názoru písomnosťou svojim obsahom preukazujúcou, že bola žalobkyňa upovedomená o právnom predpise na mimosúdne riešenie sporov zo strany nie žalovaného, ale príslušného sprostredkovateľa poistenia. Táto poučovania povinnosť, tento záznam, v prvom rade, nie je súčasťou poisťnej zmluvy, je to záznam, ktorý vznikol za účelom toho, aby sa sprostredkovateľ poistenia vedel preukázať Národnej banke Slovenska, že dodržal svoje zákonné povinnosti a pokiaľ je tento záznam podpísaný jednak sprostredkovateľom, ako podnikateľom a plne spôsobilou fyzickou osobou a zároveň aj žalobcom, ako plne spôsobilou fyzickou osobou, niet dôvodu predpokladať, že okolnosti tam uvedené sa nestali, resp. sú nepravdivé, naopak je dôvodne a predpokladať, že to, čo je tam uvedené aj platí.

Podľa § 52 ods. 1 až dos. 4 Občianskeho zákonníka Spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

V zmysle § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

Podľa § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah.

Ako vyplýva z § 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.

Podľa § 53 ods. 4 písm. r) Občianskeho zákonníka za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré vyžadujú v rámci dojednanej rozhodcovskej doložky od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní.

Ako vyplýva z § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v rozhodcovskom

konaní možno rozhodovať len spory, ktoré účastníci konania pred súdom môžu skončiť súdnym zmiernom.

V zmysle § 40 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní účastník rozhodcovského konania sa môže žalobou podanou na príslušnom súde domáhať zrušenia tuzemského rozhodcovského rozsudku, len ak

- a) rozhodcovský rozsudok bol vydaný vo veci, ktorá nemôže byť predmetom rozhodcovského konania (§ 1 ods. 3),
- b) rozhodcovský rozsudok bol vydaný vo veci, o ktorej už predtým právoplatne rozhodol súd alebo sa o nej právoplatne rozhodlo v inom rozhodcovskom konaní,
- c) jeden z účastníkov rozhodcovského konania popiera platnosť rozhodcovskej zmluvy,
- d) sa rozhodlo o veci, na ktorú sa rozhodcovská zmluva nevzťahovala, a účastník rozhodcovského konania túto okolnosť v rozhodcovskom konaní namietal,
- e) účastník rozhodcovského konania, ktorý musí byť zastúpený zákonným zástupcom, nebol takto zastúpený alebo v mene účastníka rozhodcovského konania vystupovala osoba, ktorá nebola na to splnomocnená a jej úkony neboli ani dodatočne schválené,
- f) sa na vydaní rozhodcovského rozsudku zúčastnil rozhodca, ktorý bol rozhodnutím podľa § 9 vylúčený pre predpojatosť alebo ktorého vylúčenie účastník rozhodcovského konania pred vydaním rozhodcovského rozsudku nie zo svojej viny nemohol dosiahnuť,
- g) bola porušená zásada rovnosti účastníkov rozhodcovského konania (§ 17),
- h) sú dôvody, pre ktoré možno žiadať o obnovu konania podľa osobitného zákona, 14) alebo
- i) bol rozhodcovský rozsudok ovplyvnený trestným činom rozhodcu, účastníkov konania alebo znalca, za ktorý bol právoplatne odsúdený,
- j) pri rozhodovaní boli porušené všeobecne záväzné právne predpisy na ochranu práv spotrebiteľa.13a)

Podľa § 17 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní účastníci rozhodcovského konania majú v rozhodcovskom konaní rovné postavenie. Každému účastníkovi rozhodcovského konania sa má poskytnúť rovnaká možnosť na uplatnenie jeho práv a na ich ochranu.

Vychádzajúc z citovaných zákonných ustanovení a z hodnotenia v konaní vykonaných dôkazov je súd toho názoru, že žalobný návrh podaný bol dôvodne. Žalobkyňa sa žalobným návrhom domáhala zrušenia rozhodcovského rozsudku. Žalobný návrh podala na súde v zákonom stanovenej 30-dňovej lehote, čo nebolo medzi účastníkmi konania sporné. Rozhodcovský rozsudok bol žalobkyni doručený 24.6.2013, žalobu na súde podala včas dňa 19.7.2013.

Poistná zmluva č. 4460100093 z 19.2.2010 uzatvorená medzi účastníkmi konania je spotrebiteľskou zmluvou podľa všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka. Zo zmluvy je zrejmé, že žalovaný konal v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti a žalobkyňa bola spotrebiteľom, keďže zmluvu uzavrela ako fyzická osoba a pri jej uzatvorení nekonala v rámci svojej obchodnej alebo podnikateľskej činnosti. Pre spotrebiteľské zmluvy je charakteristické, že sa jedná o zmluvy, ktoré sú uzatvárané opakovane s veľkým počtom zákazníkov, pričom návrhy týchto zmlúv sú pripravené na vopred predtlačenej tlačivách a spotrebiteľ nemá možnosť meniť obsah takto navrhnutých zmlúv.

Uvedené sa týka aj prejednávanej veci, pretože poisťna zmluva bola vyplnená na vopred pripravenom predtlačenej tlačive žalovaného a s pripraveným znením bola žalobkyni predložená na podpis.

V čase uzavretia poisťnej zmluvy Občiansky zákonník za neprijateľnú podmienku uvedenú v spotrebiteľskej zmluve považoval aj ustanovenie, ktoré od spotrebiteľa v rámci dojednávanej

rozhodcovskej doložky vyžaduje, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní (§ 53 ods. 4 písm. r) Občianskeho zákonníka).

Žalovaný je toho názoru, že záväzkový zmluvný vzťah medzi ním a žalobkyňou nebol v rozpore s ustanovením § 53 ods. 4 písm. r) Občianskeho zákonníka, pretože podľa neho rozhodcovská doložka bola dojednaná individuálne, čo má byť preukázané tým, že je upravená v osobitných zmluvných dojednaniach, ktoré žalobkyňa podpísala osobitne a osobitne podpísala aj všeobecné podmienky žalovaného.

Rozhodcovská zmluva uzavretá so spotrebiteľom, ak má byť právom akceptovateľná ako prejav zmluvnej autonómie, musí byť výsledkom slobodnej vôle oboch zmluvných strán. Slobodná vôľa vyžaduje informácie o možnosti voľby medzi viacerými riešeniami a informácie o tom, čo tá ktorá voľba konkrétne znamená. (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 21. marca 2013, sp. zn. 6 Cdo 217/2012)

Kým rešpektovanie princípu „ignorantia iuris non excusat“ (neznalosť zákona neospravedlňuje) v spotrebiteľských právnych vzťahoch zo strany dodávateľa (poskytovateľa, podnikateľa) treba vyžadovať v najvyššej možnej miere, jeho uplatnenie v neprospech spotrebiteľa bude prichádzať do úvahy len výnimočne, ak to budú odôvodňovať konkrétne okolnosti prípadu. Aj v prípade tohto princípu totiž platí, že v konkrétnych súvislostiach ustupuje na strane spotrebiteľa dôležitejšiemu princípu, ktorým je princíp ochrany spotrebiteľa. Vychádzajúc z povahy spotrebiteľských právnych vzťahov reality praktického života, a teda aj zdravému rozumu, odporuje požiadavka na podrobnej (až detailnej) znalosti právnych predpisov (akým je v danej veci zákon o bankách) zo strany spotrebiteľa. Preto neinformovanosť spotrebiteľa, resp. jeho nedostatočná informovanosť v tejto oblasti, mu nemôže byť na ujmu. (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 16. januára 2013, sp. zn. 6 M Cdo 9/2012)

V danom prípade bolo potrebné posúdiť, či osobitné zmluvné dojednania podpísané aj žalobkyňou možno považovať za individuálne dohodnuté, v takom prípade by rozhodcovská doložka bola uzavretá platne.

Z vykonaných dôkazov mal súd za jednoznačne preukázané, že rozhodcovská doložka nebola individuálne dojednaná. Individuálnym dojednaním nebolo podpísanie osobitných zmluvných dojednaní ako súčasť všeobecných podmienok žalovaného a individuálnosť dojednania nevyplýva ani z toho, že v tlačive o záznamoch a potrebách klienta je vopred predformulovaná všeobecná informácia o možnosti riešiť spory v rozhodcovskom konaní. Vzhľadom na uvedené je podľa názoru súdu nesporné, že v rámci rozhodcovského konania boli pri rozhodovaní porušené všeobecne záväzné právne predpisy na ochranu práv spotrebiteľa, ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách v Občianskom zákonníku, konkrétne ustanovenia § 53 ods. 4 písm. r), porušená bola taktiež zásada rovnosti účastníkov (§ 40 ods. 1 písm. g) zákona č. 244/2002 Z. z.), a to už pri výbere rozhodcu. Z uvedených dôvodov súd žalobe na základe ustanovenia § 40 ods. 1 písm. c), j) zákona č. 244/2002 Z. z. vyhovel a rozhodcovský rozsudok, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku, zrušil.

Možno teda prijať záver, že ak zmluvné podmienky boli vopred pripravené a nebolo možné meniť ich obsah (čo je aj tento prípad) nemôže ísť o individuálne vyjednanú zmluvnú podmienku. Súd poukazuje na to, že spotrebiteľ podpísal rozhodcovskú doložku, pretože inú možnosť nemal, pokiaľ chcel uzatvoriť poisťnú zmluvu. Z doložky nevyplýva, že by bol informovaný o rozdieloch medzi súdnym a rozhodcovským konaním, o rokovanom poriadku rozhodcovského súdu a pod. Navyše však je potrebné sa stotožniť aj s ďalším jeho záverom o tom, že princíp „ignorantia iuris non excusat“ (neznalosť zákona neospravedlňuje) ustupuje dôležitejšiemu princípu a to ochrane spotrebiteľa.

V tejto súvislosti možno poukázať aj na Nález Ústavného súdu ČR IV. ÚS 2735/11 zo dňa 3.4.2012, v ktorom sa zdôrazňuje, že právo na zákonného sudcu zaručené v čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd sa primerane vzťahuje aj na rozhodcovské konanie. Ak sa výber rozhodcu neurčil podľa transparentných pravidiel, nemôže byť akceptovateľný ani výsledok tohto rozhodovania.

Nemožno súhlasiť s názorom žalovaného, že v predmetnej veci sa zabezpečilo individuálne dojednanie rozhodcovskej doložky, čo by znamenalo, že ak aj ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskom vzťahu, pri jej individuálnom dojednaní je potrebné túto rešpektovať.

Judikatúra Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (napr. 3Cdo 1/2012, 5Cdo 61/2012, 6Cdo 13/2013) sa vysporiadala aj s touto právnou situáciou týkajúcou sa osobitného zmluvného dojednanía v rámci Všeobecných zmluvných podmienok, ktoré sú súčasťou spotrebiteľskej zmluvy a konštatovala, že ani takto formulovaná časť Všeobecných obchodných podmienok nemá charakter individuálne dojednanej zmluvnej podmienky.

Časti záverečných ustanovení Všeobecných poistných podmienok v predmetnej zmluve uzavretej medzi účastníkmi, ktorá je označená ako Osobitné zmluvné dojednanía, nemožno prisúdiť charakter individuálne dojednanej zmluvnej podmienky, nakoľko táto časť napriek jej názvu ako osobitné zmluvné dojednanía, je súčasťou Všeobecných poistných podmienok, tvorí jednoliaty celok tohto právneho dokumentu a táto časť je vyhotovená v predtlačenej formulárovej forme, čo vylučuje záver o individuálnom dojednaní takejto zmluvnej podmienky a o náležitom poučení a informovaní žalobkyně ako spotrebiteľa o právnych dôsledkoch takejto dojednanej zmluvnej podmienky.

Vzhľadom na skutočnosť, že tzv. osobitné zmluvné dojednanía sú súčasťou Všeobecných poistných podmienok a súčasťou uzavretej poistnej zmluvy, je vylúčené prijať záver o náležite osobitne dojednanej zmluvnej podmienke.

Pri posudzovaní spotrebiteľských zmlúv je potrebné si uvedomiť, že nie je dôležité to, že spotrebiteľ zmluvu podpísal a s podmienkami zmluvy súhlasil. Ustanovenia zmluvných podmienok, ktoré sú formulárove predtlačené a neumožňujú jednoznačne slabšej strane (spotrebiteľovi) ich modifikáciu, predstavujú možnosť vyvolania nepriaznivých následkov na strane spotrebiteľa (Nález Ústavného súdu ČR III. ÚS 562/12 zo dňa 24.10.2013, I. ÚS 199/11). Tento uhol pohľadu spočívajúci v rozhodujúcom princípe a to princípe ochrany práva spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany je rozhodujúci pri spotrebiteľských právnych vzťahoch.

V tejto súvislosti preto súd nepovažoval za potrebné vykonať dokazovanie výsluchom sprostredkovateľa poistenia, ako to navrhol žalovaný.

V predmetnej veci došlo k porušeniu ustanovenia § 40 ods. 1 písm. g), j) zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní, nakoľko formuláciou rozhodcovskej doložky došlo k porušeniu zásady rovnosti účastníkov rozhodcovského konania práve so zreteľom na to, že táto rozhodcovská doložka nebola individuálne dojednaná so spotrebiteľom a vylučuje spotrebiteľa z možnosti obrátiť sa so svojimi nárokmi aj na všeobecný súd a navyiac, v zmysle písm. j) citovaného zákona, pri rozhodovaní boli porušené všeobecne záväzné právne predpisy na ochranu spotrebiteľa a to § 53 ods. 4 písm. r) Občianskeho zákonníka, ktorý individuálne nedojednanú rozhodcovskú doložku považuje za neprijateľnú zmluvnú podmienku. Neplatnosť dojednanía rozhodcovskej doložky zároveň zakladá dôvod zrušenia rozhodcovského rozsudku podľa § 40 ods. 1 písm. c) zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní.

So zreteľom na to, priaznivejšie rozhodnutie pre žalovaného v tomto konaní a iný právny záver týkajúci sa charakteristiky právneho vzťahu medzi účastníkmi a dôsledkov, ktoré z toho vyplývajú, nemôže prívodiť ani záznam sprostredkovateľa poistenia o požiadavkách a potrebách klienta predkladaný žalovaným žalobkyni na pojednávaní dňa 11.6.2014. Taktiež ide iba o predtlačenej formulár, ktorý obsahuje časť o sťažnostiach na vykonávanie sprostredkovania poistenia sprostredkovateľom poistenia a v jej rámci informáciu, že na mimosúdne vyrovnanie možno využiť inštitút rozhodcovského konania v zmysle zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní a všeobecných poistných podmienok.

Nedôvodná je aj námietka žalovaného o možnosti žalobkyne odmietnuť časť poisťných podmienok (časť XV.) týkajúcich sa rozhodcovskej doložky podľa bodu 4. Osobitných dojednaní. poriadku, nakoľko základnou podmienkou právomoci rozhodcov je existencia zmluvy medzi stranami (rozhodcovská zmluva). Rozhodcovská doložka nebola individuálne dojednaná. Podľa názoru žalovaného by platilo, že všetky rozhodcovské zmluvy dohodnuté so

spotrebiteľom sú individuálne vyjednané len z dôvodu, že spotrebiteľ uviedol o jeden podpis v zmluve navyše. Úplne by sa strácal cieľ a zmysel súdnej kontroly formulárových podmienok, ktorých obsah spotrebiteľ nemôže nejako zmeniť. Spotrebiteľ mohol rozhodcovskú doložku ako celok iba prijať alebo odmietnuť, rozhodcovskú doložku si teda nevymienil, keďže jej obsah, vrátane relevantných pravidiel rozhodcovského procesu zjavne nepoznal.

Podľa čl. 6 ods. 1 smernice Rady 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách „Členské štáty zabezpečia, aby nekalé podmienky použité v zmluvách uzatvorených so spotrebiteľom zo strany predajcu alebo dodávateľa podľa ich vnútroštátneho práva, neboli záväzné pre spotrebiteľa a aby zmluva bola podľa týchto podmienok naďalej záväzná pre strany, ak je jej ďalšia existencia možná bez nekalých podmienok“.

V zmysle čl. 3 ods. 2 smernice „Podmienka sa nepovažuje za individuálne dohodnutú, ak bola navrhnutá vopred a spotrebiteľ preto nebol schopný ovplyvniť podstatu podmienky, najmä v súvislosti s predbežne formulovanou štandardnou zmluvou“.

Teória prezentovaná žalovaným v priamom rozpore s relevantnými ustanoveniami OZ. Tu rovnako platí, že za podmienku, ktorá nie je individuálne vyjednaná, sa považuje podmienka, ktorá bola vopred naformulovaná a spotrebiteľ nemôže meniť jej obsah. Ak by podstatu individuálne vyjednanej zmluvnej podmienky determinovala bez ďalšieho možnosť výberu, zo súdnej kontroly by boli vylúčené všetky formulárové typové zmeny a doplnky k pôvodnej zmluve, keďže bolo len na spotrebiteľovi, či k formulárovým zmenám pristúpi. S tým sa súd nemôže stotožniť, keďže by došlo k popretiu zmyslu a cieľa ochrany práv spotrebiteľa (Smernice 93/13/EHS) a k spochybneniu ochrany a podpory efektívneho vnútorného trhu EÚ očisteného od nemorálnych zmluvných klauzúl. Vo formulároch môžu byť pre spotrebiteľa dôležité, ale aj nepotrebné veci, no spoločným znakom za každých okolností je, že spotrebiteľ nemá možnosť meniť obsah formulára. Buď ho akceptuje alebo zmluva nevznikne. Súdna kontrola bola vytvorená práve z dôvodu ochrany pred diktátom formulárových zmlúv, vrátane formulárových zmien a doplnkov pripravených vopred dodávateľom. Uvedený cieľ žalovaný nesprávne interpretoval.

Inštitút individuálne dohodnutej podmienky je treba vykladať v súlade s cieľom smernice, podľa ktorej sa podmienka nepovažuje za individuálne dohodnutú, ak bola pripravená vopred a spotrebiteľ preto nebol schopný ovplyvniť podstatu podmienky v súvislosti s predbežne formulovanou štandardnou zmluvou (cit. čl. 3 ods. 2 Smernice).

Dôkazné bremeno preukázania individuálneho dojednania spočíva na dodávateľovi teda žalovanom tak, ako to jasne vyplýva z § 53 ods. 3 OZ, ktorý dokonca zakotvuje fikciu o tom, že zmluvné ustanovenia sa nepovažujú za individuálne dohodnuté, opak musí preukázať dodávateľ. V danom prípade žalovaný však toto dôkazné bremeno neuniesol a ťažko si možno predstaviť opak v prípade predtlačenej formulára.

Vzhľadom na uvedené súd preto žalobe žalobkyne v plnom rozsahu vyhovel.

Súd ďalej poukazuje na rozhodnutia Krajského súdu v Prešove v obdobných veciach sp.zn. 1Co/193/2013 zo dňa 28.10.2013, sp.zn. 14Co/22/2014 zo dňa 07.05.2014, sp.zn. 7Co/7/2014 zo dňa 28.04.2014, sp.zn. 15Co/35/2013 zo dňa 09.04.2014.

Podaním z 15.10.2013, ktoré bolo súdu doručené 16.10.2013, požiadal žalovaný o prerušenie konania v predmetnej veci podľa § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p. s poukazom na to, že žalovaný obdržal Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 499/2012 z 10.07.2013, ktorým Ústavný súd SR konštatoval porušenie základného práva žalovaného na spravodlivý proces, a to postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v exekučnej veci vedenej pod sp. zn. 2Cdo 5/2012. Rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo 5/2012, ktoré bolo Ústavným súdom SR zrušené, je takmer totožné s rozhodnutím Najvyššieho súdu SR pod sp. zn. 6Cdo 1/2012, teda s uznesením, o ktoré žalobca opiera svoju argumentáciu v tomto konaní. Uznesením Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 382/2013 Ústavný súd prijal na ďalšie konanie sťažnosť obchodnej spoločnosti Rapid Life, životná poisťovňa, a.s., ktorou namietala porušenie jej základného práva na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, a to v súvislosti s postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo 1/2012 z 21.03.2012. Z prijatia ústavnej sťažnosti týkajúcej sa tohto uznesenia pod sp. zn. 6Cdo 1/2012, ktoré súd prvého stupňa považoval za právne významné a s poukazom na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky pod sp. zn. II. ÚS 499/2012 vyplýva pravdepodobnosť hraničiaca s istotou, že uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo 1/2012 bude zrušené. Vzhľadom na okolnosť, že v konaní pred Ústavným súdom SR sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre toto súdne konanie, žalovaný navrhol prerušenie tohto konania v zmysle § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p.

Po preskúmaní veci súd konštatuje, že okolnosť, že žalovaný sa obrátil na Ústavný súd Slovenskej republiky ústavnou sťažnosťou týkajúcou sa uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo 1/2012, nie sú dané podmienky pre prerušenie konania v predmetnej veci.

Predovšetkým nie je možné urobiť záver, že v konaní na Ústavnom súde Slovenskej republiky dôjde k zrušeniu vyššie uvedeného uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a neznamena, že eventuálne zrušenie uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pod sp. zn. 6Cdo 13/2013 Ústavným súdom Slovenskej republiky, vo vzťahu ku ktorému týmto ústavným orgánom zatiaľ rozhodnuté nebolo, môže mať zásadný právny význam pre rozhodnutie vo veci samej, teda pre záver o možnosti zrušenia rozhodcovského rozsudku v predmetnej veci.

Slovenský právny poriadok, ako aj aplikačná prax, teda rozhodovanie súdov, nie sú založené na precedenčnom systéme, tak ako je to v krajinách s odlišným vývojom v oblasti práva a s odlišnou právnou kultúrou, teda najmä vo Veľkej Británii a v Spojených štátoch amerických.

Záver, že eventuálne zrušenie vyššie uvedeného rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky musí mať dopad a zásadný právny význam pre toto konanie, nie je preukázaný, pretože súd sa opiera predovšetkým o znenie zákona (nie o rozhodnutia vyššieho súdu), ale predovšetkým o zákon č. 244/2002 Z.z. Za týchto okolností nie sú naplnené pojmové znaky nutnosti prerušenia konania v zmysle § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p. v predmetnej veci.

Podľa § 151 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku, v zložitých prípadoch, najmä z dôvodu väčšieho počtu účastníkov konania alebo väčšieho počtu nárokov uplatňovaných v konaní súd môže rozhodnúť, že o trovách konania rozhodne do 30 dní po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej; ustanovenie § 166 sa nepoužije.

S poukazom na vyššie uvedené súd o trovách konania rozhodne samostatným uznesením.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd do Prešova.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že:

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Ak nebude povinnosť uložená týmto rozhodnutím splnená v stanovenej lehote, možno sa jej splnenia domáhať návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného predpisu.